

De link tussen Darwin en racisme

door Warren Nunn, 12-10-2014, <http://creation.com/missing-the-link-between-darwin-and-racism>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling (ingekort) en voetnoten door M.V.

In een artikel getiteld *Sorry, atheists, but you're wrong: The death of Love your neighbour*, <http://creation.com/sorry-atheists-but-youre-wrong>, belichtte CMI hoezeer de Australische maatschappij ten kwade veranderde, en schreef dat toe aan de toenemende acceptatie van evolutionaire ideeën.

Men mag het historische verslag niet negeren dat aantoonde dat het precies het evolutionaire denken was dat de maatschappij overtuigde dat Australische Aborigines “levende ontbrekende schakels” waren. Hieruit vloeiden talloze afschuwelijke moorden voort, waarvan er vele werden gepleegd “ten voordele” van zogenaamde “wetenschappelijke” kennis.

In zijn boek *One Human Family*, onthult CMI's Managing Director dr. Carl Wieland de diepte van het probleem. Het volgende uittreksel toont duidelijk, gedocumenteerd aan dat het de haast was om Darwins ideeën te adopteren die een dramatische opwelling teweegbracht van schandelijke daden:

Aborigines kregen het hard te verduren

Een ongewoon boek werd gepubliceerd in 1974, getiteld *Aborigines in White Australia: A Documentary History of the Attitudes Affecting Official Policy and the Australian Aborigine 1697–1973*, geredigeerd door Sharman Stone.[1] Los van enkele inleidende/redactionele commentaren, bestaat het boek haast geheel uit substantiële uittreksels uit documenten. Deze zijn parlementaire afschriften, gerechtelijke verslagen, brieven aan redacteurs, antropologische rapporten, enz. Verre van een progressieve verlichting in de attitudes van de kolonisten te tonen, naarmate de tijd voortgaat, kan men een duidelijke verandering zien na 1859, met een opmerkelijke toename aan ongevoeligheid, slechte behandeling en brutaliteit jegens Aborigines, die duidelijk blijken uit de officiële attitudes. Dit is de redacteur van bovengenoemd boek niet ontgaan; hij schrijft:

“In 1859 populariseerde Darwins boek *On the Origin of Species* de notie van biologische (en bijgevolg sociale) evolutie. Geleerden begonnen de beschaving te bespreken als een unilineair¹ proces met rassen die in staat zijn te stijgen of te dalen op een graduele schaal. De Europeaan was ... de ‘geschikste om te overleven’ ... [De Aborigine] was gedoemd om uit te sterven overeenkomstig een ‘natuurwet’, zoals de dodo en de dinosaurus. Deze theorie, ondersteund door de voor de hand liggende feiten [d.w.z. dat het Aborigine volk uitstierf wegens slechte behandeling en ziekte – CW] werd verder geciteerd tot goed in de 20ste eeuw, toen opgemerkt werd dat het donkerhuidige volk zich vermenigvuldigde. Tot die tijd kon die theorie gebruikt worden om verwaarlozing en moord goed te praten”.

In het afschrift uit het boek met een ondervraging van een politiemann tijdens een Royal Commission of Inquiry in 1861 (p. 83), lezen we over het gebruik van macht tegen Aborigines die tot een stam behoren:

“En als we de zwarten niet zouden kastijden, zouden ze dit kunnen zien als een teken van zwakheid?”

‘Ja, dat is exact mijn mening’.

‘Het is een kwestie van wie het sterkste ras is – als wij ons aan hen onderwerpen, zouden zij ons daarom verachten?’

‘Ja ...’

¹ Bnw. Uit fr. *unilinéaire* (20ste e.); eng. *unilinear* (1851). Van ontwikkelingen, oplossingen e.d.: volgens één enkele lijn verlopend, één enkele lijn volgend. <http://gtb.inl.nl/>

Evolutie en Racisme

“Biologische argumenten voor racisme kunnen gewoon geweest zijn vóór 1850, maar ze namen in omvang toe volgend op de acceptatie van de evolutietheorie”

Evolutiebioloog Stephen Jay Gould, *Ontogeny and Phylogeny*, Belknap-Harvard Press, pp. 127-128, 1977.

De invloed van evolutionair denken kan ook gezien worden in een ander uittreksel uit *Aborigines in White Australia*, op p. 100. De geciteerde schrijver, ook auteur van een 1888-boek, rechtvaardigt het doden van de inboorlingen in de Staat Victoria. Hij schrijft:

“Met betrekking tot de ethiek van de vraag: er kan geen finale conclusie getrokken worden”.

Hij zegt dat de reden daarvoor is:

“een kwestie van temperament; op het sentimentele vlak is dit ongetwijfeld een misdaad; op het praktische vlak vertegenwoordigt dit een besliste stap in de menselijke vooruitgang, met daarin het opofferen van enkele duizenden van een inferieur ras. ... Maar het feit is dat de mensheid, als een ras, er niet voor kan kiezen enkel te handelen als morele wezens. Zij worden bestuurd door dierlijke wetten die hen blind aansporen paden te volgen waar zij slechts zeldzaam kunnen kiezen voor zichzelf”.

Met andere woorden: hij rechtvaardigt “misdad” (een ander woord voor zonde) door beroep te doen op “dierlijke wetten” van de evolutionaire “struggle for survival”. Weerzin kan ontslagen worden als zijnde “sentimenteel” – het gemis aan begrip van zulke “natuurwetten”.

Er waren geïsoleerde stemmen van protest. Op pagina 93 lezen we over een brief aan een Australische krant in 1880, van iemand die woedend was wegens de behandeling van zijn medemensen:

“Dit, in duidelijke taal, is hoe wij omgaan met de Aborigines: Bij het in bezit nemen van nieuw gebied, worden de Aborigine inwoners exact hetzelfde behandeld als de wilde dieren die de kolonisten daar kunnen vinden. Hun levens en hun bezittingen, de netten, kano's en wapens, die zoveel arbeid vertegenwoordigen als het materieel en de gebouwen van de blanke kolonist, worden door de Europeanen tot hun absolute beschikking genomen. Hun goederen worden afgenomen, hun kinderen met geweld gestolen, hun vrouwen weggevoerd overeenkomstig de grillen van de blanken. De minste weerstand wordt beantwoord door een geweerkogel ... Niet enkel gaan zij onbelemmerd tewerk, maar het bestuur van de kolonie staat altijd gereed om hen te beschermen tegen de consequenties van hun misdaad”.[2]

Maar zulke stemmen werden snel in de kiem gesmoord door de modieuze wetenschap van die dagen. Drie pagina's verder lezen we van iemand anders, ook in een 1880-krant:

“Niets wat we kunnen doen zal de ondoorgrondelijke en onveranderlijke wetten veranderen die onze vooruitgang besturen op deze planeet. Door deze wetten zijn de inheemse rassen van Australië ten dode opgeschreven met de komst van de blanke man, en het enige wat voor ons overblijft om te doen is ze bij te staan in hun uitvoering (d.w.z. de ‘wetten’ van evolutie helpen door het verhaasten van de doem van de Aborigines – CW] met zo weinig wreedheid als mogelijk is ... We moeten met ontzag over de zwarten heersen ...[3]

De Australische seculiere historicus Joanna Cruickshank erkent, zij het wat onwillig, niet enkel de verderfelijke effecten van het Darwin-geïnspireerde “wetenschappelijke racisme” op Australische Aborigines, maar ook de manier waarop geloof in onze gemeenschappelijke afkomst van Adam en Eva zulk denken beteugelde. In een recent artikel [4] schrijft ze:

“Aanhangers van Darwin zijn begrijpelijkerwijs vaak onwillig geweest te erkennen hoe sterk darwinisme en sociaal darwinisme met elkaar verweven zijn, en willen liever Darwin verwijderen uit zijn verderfelijke tweeledige theorie.

“Maar zij die debatteerden over de evolutietheorie in de late 19de eeuw waren zich goed bewust van deze connectie. ...Nergens was dit duidelijker te merken dan in Australië”.

HISTORICAL

Blacks slain for science's white superiority theory

BENNELONG Point is one of the brightest spots on Sydney harbour, with the Opera House and the green hills rolling down from the Sydney Gardens.

Named after the Aborigine who attracted Governor Phillip during the first few years of the fledgling European colony, the point has become a symbol of friendship between black and white Australians.

But beyond the optics, it also represents a shameful chapter in the treatment of Aborigines by the British settlers. Despite their first promising bond between Bennelong and Phillip it was not long before Aborigines were slaughtered wholesale and the bones from their sacred graves dug up to prove the racial theory of white superiority.

Governor Phillip's relationship with Bennelong was much more of an amateur scientific experiment than a warm friendship.

Bennelong was about 30 years old when he was captured by the Governor's men from his home near Manly. He was starved and chained and forced to wear suit, British clothes and taken to dinner with the Governor at a table of guests.

They taught him to speak English, to drink alcohol, to learn the new culture and to dress like a top. He quickly became the favourite mascot for Phillip and the colony's leaders and quickly lost all rights he was treated like a dog in the village the Governor built for him.

Phillip's hope was to introduce the Aborigines to the ways of the English and help them integrate into European society.

Like many other Englishmen, Phillip believed in Darwin's evolutionary

Aborigines were virtually abandoned by Phillip when he formally resigned from his governorship. Like a dog and social experiment, Bennelong and Wattamattawan spent their first winter in London miserable and abandoned, suffering severe culture shock and homesickness.

In May 1801 Peter Temmermann died after being weakened by his treatment. Bennelong suffered an

and sets outwards to support a scientific trial.

It was apparent Aborigines were murdered to obtain specimens for science and were killed for display, a beach- and museum written by Ruych II. With a good deal of emphasis, who became the mascot of Bennelong in Queensland, contains contradictions about the killing of an Aborigine who was later sent for display.

Australian history came after a public wall for Aborigine relics by Queensland Museum director G.A. Longman in 1911.

Historian Terry White, while visiting manager Fred Barry, noted in Longman in 1911, including a photograph of seven black Aborigines, who worked with a cross. "There was no trouble to get the pigs to take these

The Daily Telegraph Mirror, Tuesday, April 26, 1994

The systematic mistreatment of Aborigines continued well into the century, with many rounded up and chained together like animals.

The Daily Telegraph Mirror, 26 april 1994

Deze Australische krant belicht hoe Aborigines werden afgeslacht in de naam van wetenschap. Het artikel noemt de 19de eeuwse politicus Korah Wills die het doden en in stukken snijden van een Aboriginal toestond.

Ze schrijft hoe in 1876 de bibliotheek van een typische kolonist bestond uit boeken van Shakespeare, John Stuart Mill, en Darwin. Zij schrijft hoe tegen 1869 ene “reverend” Bromby een openbare lezing gaf ter verdediging van Darwins boek waarin hij ...

“... Darwins logica volgde in het aanwenden van het blijkbare uitsterven van het Aborigine volk als bewijs voor evolutie.

“In antwoord viel de anglicaanse Bishop van Melbourne, Charles Perry, zowel Bromby's bewijs als zijn conclusies aan. Perry bekritiseerde wat hij zag als de wetenschappelijke inadequaties van Darwins boek.

“In het bijzonder, echter, viel Perry de visie aan dat menselijke wezens konden ingedeeld worden op grond van ras, of enige andere categorie – in ‘wilden’ en ‘beschaafden’ ...”

Joanna Cruickshank verklaart dat Bromby de “progressieve” vleugel van de Kerk van Engeland vertegenwoordigt.

Ze vervolgt:

“Perry, in tegenstelling, was een hechte evangelical, oncomfortabel met de theologische implicaties van Darwins theorie, en met afschuw vervuld van wat hij zag als een bedreiging van de bijbelse claim dat de hele mensheid werd gevormd uit ‘één bloed’².”

Cruickshank gaat dan verder met te zeggen dat toen de wetgeving erdoor kwam ...

“... die het ‘Blanke Australië’ beleid omvatte en effectief Aborigine mensen ontzegde te stemmen, kwamen er weinig stemmen op als protest. Progressieve zowel als conservatieven zagen de bescherming van het meer geëvolueerde blanke ras, als centraal voor nationale identiteit.

“De weinige protesten tegen het beleid kwam uit onwaarschijnlijke hoeken. De New South Wales Aborigines Mission, een kleine evangelicale organisatie, wees erop dat alhoewel de meeste politici beweerden ‘ultrademocratisch te zijn, ze droevig conservatief in democratische praktijk

² “En Hij maakte uit één bloed heel het menselijke geslacht om op heel de aardbodem te wonen” (Handelingen 17:26).

en onchristelijk zijn, zowel in theorie als in praktijk, wanneer zij zeggen dat een inheemse Australiër geen man en broeder is omdat zijn huid enkele tinten donkerder is dan die van hen’.

Tot slot, en erg significant voor onze doeleinden hier, zegt deze seculiere historicus:

“In vroegere tijden, was één van de weinige persistente barrières tot de sociaal-darwinistische theorie in Australië, de christelijke leer dat alle menselijke wezens uit ‘één bloed’ zijn”.

Een gruwelijke handel

Naar lichaamsdelen van Australische Aborigines werd ijverig gezocht. Volgens Darwin en zijn tijdsgenoten, werden ze door wetenschappers en andere evolutionaire enthousiastelingen aanzien als ‘levende missing links’. De overblijfselen van zo’n 10.000 dode Aborigines werden verscheept naar Britse musea om te voorzien in specimen voor deze ‘nieuwe wetenschap’.[5]

David Monaghan, een Australische journalist, documenteerde extensief deze – en veel ergere – effecten van evolutionair geloof. Hij besteedde 18 maanden aan het onderzoek van zijn onderwerp in Londen, culminerend in een artikel in Australië’s *Bulletin* magazine [6] en een TV documentaire genaamd *Darwin’s Body-Snatchers* (Darwins lijkenrovers). Dit werd in Brittannië uitgezonden op 8 oktober 1990.

Samen met museumcuratoren over de hele wereld, zo zegt Monaghan, waren sommige topnamen uit de Britse wetenschap betrokken in deze grootschalige lijkenroof-handel. Hieronder bevonden zich anatoom Sir Richard Owen, antropoloog Sir Arthur Keith, en Charles Darwin zelf. Darwin schreef met de vraag naar Tasmanische³ schedels, toen er nog maar vier volbloed inheemse Tasmaniërs in leven waren gebleven.

Ook Amerikaanse evolutionisten waren erg betrokken bij deze florerende ‘industrie’ van het vergaren van specimen van ‘sub-humans’ (minder dan menselijken), volgens Monaghan. Het Smithsonian Institution in Washington bezit de overblijfselen van 15.000 individuen van verschillende groepen van mensen.

Museums waren niet enkel geïnteresseerd in beenderen (bot), maar ook in verse huid. Deze zouden, wanneer opgezet, voorzien in interessante evolutionaire toonstukken. Aborigines-hersenen op pekelwater, waren ook in trek, om aan te tonen dat ze inferieur waren vergeleken met die van blanken.

Er werden goede prijzen aangeboden voor zulke specimen. Monaghan toont aan, soms op de basis van geschreven bewijs, dat er weinig twijfel over bestaat dat veel van die “verse” specimen verkregen werden door gewoon uit te gaan en Aborigine mensen te doden. De manier waarop de vraag naar specimen werd gesteld was vaak een zwak vermomde uitnodiging om zo te handelen. Een doodsbedgetuigenis van Korah Wills, die de burgemeester werd van Bowen, Queensland, in 1866, beschreef levendig hoe hij in 1865 een lokaal lid van een stam doodde en aan stukken sneed om te voorzien in wetenschappelijke specimen.

Monaghan’s onderzoek geeft aan dat Edward Ramsay, 20 jaar curator van het Australian Museum in Sydney vanaf 1874, in het bijzonder daarbij betrokken was. Hij publiceerde een museumboekje waarin Aborigines worden omschreven als “Australische dieren”. Het geeft ook instructies, niet enkel over hoe graven te beroven, maar ook over hoe kogelgaten op te vullen van vers gedode “specimen”.

Vele freelance verzamelaars werkten onder Ramsay’s leiding. Vier weken nadat hij vroeg om schedels van Bungee (Russell River) zwarten, zond een ijverige jonge wetenschapstudent hem er twee, met de opmerking dat zij, de laatsten van hun stam, zojuist waren geschoten. In de jaren 1880, zo schrijft Monaghan, klaagde Ramsay dat recente wetten in Queensland om de slachting onder Aborigines te stoppen, zijn bevoorrading aantastten

³ Tasmanië (Engels: *Tasmania*) is een eiland en staat van het Gemenebest van Australië. Het ligt 240 kilometer (150 mijl) ten zuidoosten van het Australische vasteland en is ervan gescheiden door de Straat Bass. (Wiki).

De engel van de zwarte dood

Volgens Monaghan's *Bulletin* artikel, was dat de bijnaam die gegeven werd aan een Duitse evolutioniste: Amalie Dietrich (1821-1891). Zij kwam naar Australië en vroeg station⁴[7]-eigenaars om hun Aborigine arbeiders te af schieten voor specimen. Zij was in het bijzonder geïnteresseerd in huid, om op te zetten voor haar museum. Alhoewel uitgewezen uit tenminste één landgoed, keerde zij kort daarna naar huis met haar specimen.

Monaghan vertelt ook hoe een New South Wales zendeling een met afschuw gewekte getuige was bij de afslachting, door bereden politie, van een groep van tientallen Aborigine mannen, vrouwen en kinderen. Vijfenveertig hoofden werden uitgekookt en de tien beste schedels werden verstuurd overzee.

Nog in recente tijden

Men zou kunnen denken dat zo'n gedragslijnen reeds lang verleden tijd zijn, maar er zijn daarvan nog altijd overblijfselen blijven hangen, inbegrepen in de wetenschappelijke gemeenschap. Dit blijkt uit een tekenend uittreksel van een seculiere schrijver in 2004:

“Men heeft geschat dat de overblijfselen van zo'n 50.000 Aborigines ondergebracht zijn in medische en wetenschappelijke instituten in het buitenland. De Tasmaanse overblijfselen van Aborigines zijn daar om twee redenen. Ten eerste, in de tijd van hun verzameling werden ze beschouwd als de meest primitieve link in de evolutionaire keten, en daarom van wetenschappelijke inachtneming. Ten tweede, elke schedel bracht tussen de vijf en tien shillings op. ... in antropologische termen, terwijl de overblijfselen een geldwaarde behouden als museumstuk, blijft de notie bestaan dat ze een wetenschappelijke curiositeit zijn. Simpel gezegd: als nu aangenomen is dat Tasmaanse Aborigines niet de zwakste evolutionaire schakel zijn, dat zij gewoon een andere groep mensen zijn met recht op waardigheid en respect, is er niet langer enige reden om hun overblijfselen bij te houden voor studie. Instituten zouden dit moeten erkennen door de overblijfselen terug te geven. Maar er zijn twee redenen waarom dit niet zo duidelijk is als het lijkt. Ten eerste, het British Museum Act van 1962 staat niet toe dat de Britse overheid opgeslagen materiaal terugneemt⁵. Ten tweede, **een aantal wetenschappers heeft niet aanvaard dat Tasmaanse Aborigines niet op de bodem zitten van sociaaldarwinistische weegschaal**”.[8]

Darwinistische zienswijzen over de raciale inferioriteit van Aborigine Australiërs beïnvloedden drastisch hun behandeling ook op andere manieren. Deze zienswijzen werden geruggesteund door zogenaamde biologische bewijzen, die pas veel later werden gezien voor wat ze waren: verdraaiingen gebaseerd op vooroordeel. In 1908 schreef een inspecteur van het Department of Aborigines, in de West Kimberley regio, dat hij blij was de opdracht ontvangen te hebben gekregen om alle halfbloeden weg te transporteren uit hun stam naar de missie. Hij zei dat “het de plicht van de Staat” was om deze kinderen (die, door hun evolutionaire redenatie, intellectueel superieur aan de volbloed-Aborigines zouden worden) een “kans te geven om een beter leven te leiden dan hun moeders”. Hij schreef: “Ik zou geen moment aarzelen om een halfbloed te scheiden van zijn Aborigine moeder, ongeacht hoe groot haar verdriet is op dat moment”.[9] Merk het gebruik op van het woord “op dat moment” om “verdriet” te kenschetsen; zulke minder-geëvolueerde wezens, sub-humaan als zij waren, waren voor hem duidelijk niet in staat om echt verdriet te voelen.

Vele echte Australische christenen en kerkinstituten, alhoewel bij gelegenheid neerbuigend, lijken getracht te hebben de Aborigines te beschermen tegen het volle geweld en de vele onmenselijkheden die begaan werden door evolutionair denken. Maar, zoals vandaag, hebben de meeste kerkleiders en -instituten op een of andere manier gecompromitteerd met deze nieuwe darwiniaanse “wetenschap”. Haast geen christelijke stem in Australië deed wat vereist was – om krachtig de ware

⁴ Zie eindnoot 7.

⁵ Engels “deaccess”: verwijderen en verkopen (een artefact of kunstwerk) uit de collectie van een museum.

geschiedenis van de mensheid, zoals gegeven in de Bijbel, te bevestigen. Had de kerk, met het oog op het Aborigine volk, krachtig verkondigd dat wij allen terug te traceren zijn tot Noach's familie, enkele duizenden jaren geleden, dan zou dit sterk geholpen hebben om zowel het pre-darwiniaans racisme als de maxi-spurt die het racisme door Darwin kreeg, te weerleggen. Het zou ook vooruitgelopen hebben op de bevindingen van de moderne genetica, die zegt dat wij biologisch allen extreem nauw aan elkaar verwant zijn.

Referenties en noten

1. Edited by Sharman Stone, Heinemann Educational Books, Melbourne, 1974.
2. The full text (which makes interesting reading) can be found at trove.nla.gov.au:
<http://creation.com/redirect.php?http://nla.gov.au/nla.news-article20332753>
3. Full text at trove.nla.gov.au:
<http://creation.com/redirect.php?http://nla.gov.au/nla.news-article20335287>
4. Cruickshank, J., Darwin, race and religion in Australia, ABC Religion and Ethics, abc.net.au, 11 Apr 2011, accessed 13 April 2011.
5. Darwin's bodysnatchers, *Sydney Morning Herald*, March 3, 1990, cited in *Creation* 12(3):21, 1990. The original apparently stated that only 3,000 sets of remains were left after the bombing raids of World War II.
6. Monaghan, D., The body-snatchers, *The Bulletin*, 12 November 1991, pp. 30–38.
7. 'Station' (e.g. cattle station, sheep station) is the Australian designation for what would be termed 'ranch' in the US. Many Aboriginal people worked on stations, often as stockmen (the equivalent of 'cowboys' or 'cowhands').
8. Onsmann, A., Truganini's funeral, *Island*, No. 96, 2004. Truganini was the last surviving female full-blood Tasmanian.
9. Ref. 6. p.38.

Lees ook:

- Rubriek "Darwiniaans Racisme": <http://www.verhoevenmarc.be/cartoonsracisme.htm>
- Cartoons "Darwiniaans Racisme:": <http://www.verhoevenmarc.be/cartoonsracisme.htm>
- Darwinisme / Evolutionisme is Religie met Darwin als God:
<http://www.verhoevenmarc.be/cartoons5.htm#darwin-religie>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm